

NAGYSZÉKELY ISTVÁN

FRICKÁK

**INGYENES E-KÖNYV
TERJESZTVE AZ
INTERNETEN**

**BÁRKI LETÖLTHETI
DE ENNEK AZ OLDALNAK
BENNE KELL MARADNIA.**

**© SZÉKELY ISTVÁN
2001**

**ha letöltötted, akkor tedd meg azt is,
hogy barátaidnak egy e-mailben
ajánlod.**

Kedves Olvasó!

Nem szokás, hogy az író megköszönje, hogy "megszerezted" a művét. De itt az interneten furcsa a helyzet. Ingyen jutottál hozzá, mert én így akartam. De azért valami fizetség jár a szerzőnek. Az, amit az előző oldalon írtam: küldj egy e-mailt netes ismerőseidnek, és ajánld letöltésre ezt az e-könyvet. Én ebből szeretnék profitálni.

Hogy mit írtam eddig? Íme:

Jaminaországtól az Óperenciáig, 1997.

Bonzsúr Indonézia, 1998. Biró Family Kiadó kft.

Steven C. Kelly: Gudrun, a katona, 2000. Biró Family Kiadó kft.

Na, gyere ide édes fiam... Vikk.net, 2001.

Ezek a könyvek kaphatóak a könyvesboltokban, az internetes könyvkeresőkben.

De kiadja őket a Vikk.net is, ott olcsóbban hozzá lehet jutni e-könyv formátumban.

Nem írok bővebben ezekről a könyvekről, mert a honlapomon megismerheted, olvashatsz belőlük részleteket.

Hamarosan kiteszem a honlapomra a következő kisregényem.

A tervezett címe:

Jin és Jang

Avagy a boldogság regénye

Egy levelezőlistán valaki feltette a kérdést: miért nem lehet olvasni a boldogságról? Miért nem írnak róla?

Erre a kérdésre válaszolok a könyvvel, úgy, ahogyan én látom.

Ha el akarod olvasni, akkor "megrendelheted". Ahonnan letöltötted, ott jelentkezhetsz a hírlevelemre. Ígérem, nem zavarlak túl sokszor, nem naponta kapod az írásos információt...

TARTALOMJEGYZÉK

GROTESZKEK	5
Hogyan nyerte meg a helyhatósági választásokat Krapcsák Edgár Mba Mbában?	5
Alternatív állatkert	13
Számítógépes népmese	17
FRICSKA-FICTION	21
A vizsga	21
A kapcsolatfelvétel	27
A tökéletes cáfolat	29
Nyolcadik típusú találkozás	33
Eltérítés	37
KISFRICSKÁK...	42
Együnk csokoládét	42
Az irodalom fontos!	43
Rohanó világban élünk	44

Show-biznisz	45
Mire megvénültünk...	46
X - akták	47

GROTESZKEK

Hogyan nyerte meg a helyhatósági választásokat Krapcsák Edgár Mba Mbában?

A Nagy Mba Mba gondterhelten nézte a kis falut a dzsungelben. A Nagy Mba Mba a híres, nevezetes mba törzs többé-kevésbé mindenható istene volt. Azért aggódott, mert népét kihalás fenyegette. Ha a főnök magja megszakad, akkor, mint a pásztor nélkül maradt nyáj, szétszélednek a mbák. Ezért éjszaka belopózott a törzsfőnök – mba (XXXI.) Mba Mba – kunyhójába, és immár felnőtt fiának, Kis Mba Mbának álmában megjelent.

– Ó, Kis Mba Mba, mba (XXXI.) Mba Mba fia, a nagy mba törzs leendő királya, hallgasd meg szózatom! Napkeltekor kerekedj fel, és hozz magadnak feleséget, néped ősi törvényei szerint, melyet tőlem, a Nagy Mba Mbától kaptatok. Keress egy falvat, melynek lakói még nem állnak ellenséges viszonyban a nagy mba néppel. Lehet, hogy ez egy hülye mba (törvény), amit néktek adtam, a kezdet kezdetekor, de nem csinálhatok segget a számból, mert én vagyok a Nagy Mba Mba, s az istenetek tartják a szavukat, még a többé-kevésbé mindenhatóak is... Szóval, ha találsz egy olyan népet itt a dzsungelben, akivel nem álltok viszályban, asszonyrablás miatt, akkor tökre szerencsés leszel. Momentán halványlila gőzöm sincs, merre indulj, de talán a dzsungelen kívül is élhetnek más törzsek... S a kiválasztott szüzet hazahozod, gyermeket nemzel néki, és a Mba nemzetség királyi magja nem szakad meg. Na, lódulj kölyök, azaz indulj, ó királyi sarj...

Kis Mba Mba felébredt, elbúcsúzott apjától mba (XXXI.) Mba Mbától, megcsókolta anyját, Mba Nyanya Mbát, a tarisznyájába tette a hamuba sült csipszét és elindult. Ha rálel a szűzre, az majd megszüli az újabb Kis Mba Mbát, akkor belőle mba (XXXII.) Mba Mba lesz, és az apját végzetes baleset éri, mert két Mba Mba nem lehet egy faluban, mert a mbák olyan lököttek, hogy összekevernék a főnököket, ha ugyanúgy hívnák őket. Viszont apja a túlvilágon megkapja a Nagy Mba Mba nevet. Ebből adódóan odaát marha nagy kavarodás lehet ám, mert annyi Nagy Mba Mba lett az elhunyt Mba Mbákból, hogy Dunát lehet velük rekeszteni. Ha megszületik a fia, majd törheti a fejét, hogyan tartsa vissza a Kis Mba Mbát attól, hogy feleséget keressen magának, aki megszüli a legújabb Kis Mba Mbát, ezáltal a fia lesz a mba (XXXIII.) Mba Mba, és ő majd nem tud aludni egy percet se, ha nem akar sajnálatos, ütközésses közlekedési balesetet szenvedni, egy eltévedt

mérgezett nyíllal. Ilyen békés és nyugodt a természeti népek élete a Mba folyó melletti dzsungelben, ahol a mba fákon fütyörésznek a mba madarak, s ezt az életet az európai zöldek irigyelni szokták...

Kis Mba Mba ment, mendegélt, amíg egy nagy sárga pusztaságba nem ért. Megnézte a zsebatlaszát, s örömmel konstataulta, hogy már a Szaharában bandukol. Ám hiába meresztgette a szemét, nem látott egyetlen törzset se, melyből asszonyt rabolhatott volna. Ezzel azonban amúgy is gond volt. Kis Mba Mba egy kicsit gyáva volt, jobb az asszonyt békés úton megszerezni, nem akart semmiféle csetepatéba keveredni, mert otthagyná a fogát. A hagyomány szerint ez olykor-olykor megesett, s az aktuális mbát (sorszámot) viselő Mba Mba ilyenkor megnyugodott, mert csinálhatott újabb Kis Mba Mbát, aki legalább tizenöt évig nyugton hagyta az álmait.

Ahogy ment mendegélt, találkozott egy óriási dübörgő házzal. A ház bazi nagy kerekeken gurult, fe-

kete füstöt okádott, és TIR rendszámablája volt. Kis Mba Mba megállította a dübörgő házat, leborult a porba és bebocsátást kért a szegény stoppos számára. A sofőr vigyorogva nyitotta ki az ajtót.

– Hova, hova, Kis Mba Mba? – kérdezte, miután döngve becsapta az ajtót. A királyi sarj megvonta a vállát, mert még nem merte elárulni, hogy csajozni indult, és nem tudja, hogyan fogjon hozzá. Inkább visszakérdezett, mert remélte, hogy ezzel más irányba terelheti a beszélgetést.

– Hogyan nevezett el tiszteletreméltó atyád, s mely törzshöz tartozol, ó, sofőrök sofőrje?

– Lajos vagyok... – mondta a dübörgő ház vezetője.

– Mit babrálsz ott? – horkant fel, mert Kis Mba Mba egy gombot kezdett forgatni.

– Túl hideg van nekem ebben a dübörgő házban, ó, Lajos. A légkondit akarom egy kicsit lejjebb tekerni.

– Ja! – mondta a sofőr, és megvonta a vállát. – Nem szoktad meg a hűvöst, mi?

Kis Mba Mba megrázta gypjas fejét. Bekapcsolta a rádiót, és rázni kezdte magát a zene ütemére. – Melyik banda ez, az Illés? – érdeklődött vigyorogva, mert a legújabb CD-k meglehetősen késve érkeznek meg a dzsungelbe. – Na, Lajos, melyik törzsbe is tartozol?

A sofőr elgondolkozott. Mit is mondjon ennek az őserdőből szalajtottnak? Végül is Budakeszin lakik, így természetesen azt mondta, hogy: – A Megyerből. Kis Mba Mba bólintott, és ezzel az eredtmonda el is volt boronálva. A Megyer törzsből való Lajos rendes főszer volt. Megosztotta ételét s az italát Kis Mba Mbával, és oda vitte, ahova a menetlevele szolt. Utasa mindenütt, ahol megálltak, eladó sorban levő szüzeket keresett, de egy se akart kötélnek állni.

– A Lajossal egy húzasért talán, de veled nem... – így kosarazták ki a szegény kérőt. Néha megálltak egy depónál, ahol a Megyer törzsből való Lajos dübörgő házát telerakták mindenféle csecsebecsével,

amit a fehér emberek drágán megvesznek, ahelyett, hogy maguk készítenék el őket. Ilyenkor Kis Mba Mba is segített a rakodásnál, és ezért színes papírdarabokat adtak cserébe. A királyfi értetlenül forgatta a fecniket. A Megyer törzsből való Lajos megmagyarázta, hogy ez papírpénz, és ezért a civilizációban mindent megvásárolhat.

– Miért – kérdezte Kis Mba Mba –, ezzel nem lehet fizetni? – és az ágyékkötője alól előhúzta a junior bankkártyáját.

Ahogy a dübörgő házzal mind közelebb értek a Megyer törzsből való Lajos hazájához, a sofőr egyre vidámabb lett.

– Te, Kis Mba Mba, ha valahol, akkor itt aztán csajozhatsz, amennyi beléd fér... – mondta vigyorogva. Az ifjú szíve hevesen megdobbant a hír hallatára. Hát végre, itt talál magának feleséget, amit a törzsszokásai és a Nagy Mba Mba előírt számára. Már

igazán itt az ideje, mert kezdte nagyon rühellni a háztűznézéssel járó sok hercehurcát.

A dübörgő ház százszal döngetett az úton, hallgatták az éppen fogható URH adót, és a Kis Mba Mba dobozos sört majsolt. Úgy érezte, ez a helyzet tök zizi, lehet, hogy nem is megy vissza a dzsungelbe. Ám nem hagyhatta cserbe a Nagy Mba Mbát, se Mba Nyanya Mba mamát, bár a fater Mba Mba nem sürgette az azonnali hazatérést, mondta is, amikor elindult:

– Eredj fiam, szerezz magadnak asszonyt, kinek utódot nemzhetsz, de nem kell túlságosan sietned. Az se baj, ha akkor érsz haza, mire a halálhíreket viszik a mba madarak...

Már sötétedni kezdett, amikor valami feltűnt a Kis Mba Mbának. Valaki integetett az út szélén. A Megyer törzsből való Lajos vigyorgott, majd előre mutatott, ahol a reflektor fénykékében egy leányzót látott Kis Mba Mba. Ilyen gyönyörű hajadont

maga a Nagy Mba Mba se kóstolt! Szőke, hosszú haja a vállát verdeste. Karcsú csípője lágyan ringott, ahogy a dübörgő házhoz indult. Hosszú combját nem takarta fűszoknya, s a feszes nadrágból kilátszott formás fenekének kilenc-tizede. A Kis Mba Mba szeme jójózni kezdett, a torka kiszáradt, úgy kérdezte Megyer törzsből való Lajost.

– Ez a szűz ide jő?

– Hát... Tőlem még szűz, az igaz... – röhögött a Megyer törzsből való Lajos, és kinyitotta az ajtót. A lány fellépett a lépcsőn, és egy ugrással fent termett a sofőrfülkében.

– Ketten vagytok? Te is jössz, szép szőke hercegem?

– kérdezte a nő Kis Mba Mbát, aki elpirult, és a szűz szőke haját a saját fekete, göndör tincseihez hasonlította, és arra gondolt, hogy még tanulnia kell a magyar nyelvet, mert úgy látszik nemcsak a tárgyas ragozás kurva nehéz, de a szőkének is igen sok jelentése van... A Lajos valamit mondott a szőke le-

ányzónak, és kiszállt a vezetőfülkéből. Amikor kettesben maradtak, a szűz azt mondta:

– Ötezer, előre.

Kis Mba Mba előtt azonnal világos lett, hogy itt a feleséget pénzért veszik akárcsak a Nka törzsnél, tehát elővette a bukszáját, és kiszurkolta az ötezer forintot. Jóval többre számított. A nkák huszonöt kecskét is elkérnek egy jó, dolgos asszonynak valóért. Jól megnézte a leányt, és már látta lelki szemével, ahogy a jamgyökeret szedi a földeken, a többi asszonnyal ott hajlong, s fejét a New York Rangers emblémás baseball sapka védi a tűző naptól.

– Hogy hívnak, szépségem? – kezdte az udvarlást.

– Mi a francnak kell az neked? – mordult a lány, miközben vetközni kezdett. – Egyébként Lüsü vagyok.

– Hova való vagy Lüsü? – faggatózott tovább a vőlegényjelölt.

– Mi vagy te, rendőr? Mit érdekel téged? Kijevi vagyok, és akkor mi van? Így jobban esik?

Kis Mba Mbának nem esett jobban attól, hogy a Kijev törzsből származott az ő Lüsüje, de amúgy nagyon jól esett. Éppen meg akarta csókolni aráját, amikor Lüsü felkapta a ruháit, és lekászálódott a magas sofőrülkéből. A királyi sarj is leugrott, és utána eredt.

– Ne légy ily szégyenlős, drága szentem... – mondta, amikor megfogta a lányt.

– Mi a francot akarsz még? Kvittek vagyunk, nem?

– mondta Lüsü és hátat fordított. Kis Mba Mba odament a Megyer törzsből való Lajoshoz, és megköszönte eddigi segítségét, és azt mondta, hogy nyugodtan menjen tovább, mert ő már megtalálta, akit keresett, innen haza visz az útja. Lajos kedvesen összekócolta a királyi buksit, kecsesen pá-t intett, s eldöngetett a dübörgő házzal. Az ifjú a kedveséhez fordult, s nyújtotta a kezét.

– Jer, menjünk haza, s foglald el méltó helyedet királyi jobbomon...

– Tűnés a francba... – ellenkezett a fejedelmi menyasszony.

Kis Mba Mba elgondolkozott, egymás után idézte fel az ősről szóló mondákat. Kis idő múlva felderült az arca, mert rálelt a megoldásra. Úgy jár el, mint mba (XV) Mba Mba, akinek a menyasszonya szintén ellenszegült, hogy a falujába vezesse. Ezért elővette a kis királyi, összecsukható, zipzáras kézi bunkóját, és sajnálattal bár, de fejbe vágta a kedvesét, úgy, hogy az azonnal elájult. Hosszú szőke haját a csuklójára csavarta, és elkezdte hazavonszolni a Kijev törzsből való Lüsüt.

Olykor-olykor, ha a menyasszonya magához tért, újólág hókon csapta, így viszonylag békében ért haza, a mbák falujába, aminek véletlenül Mba-Mba volt a neve, ami azt jelenti, hogy Mba City. A Kijev törzsből való Lüsüinek nem lesz nehéz dolga, ha a

mbát meg akarja tanulni, mert az voltaképpen a világ legegyszerűbb nyelve. Ugyanis csak az az egy szó van benne, hogy “mba”. Tehát ha lefordítjuk a híres Shakespeare drámát, a monológ így kezdődik: “Mba Rómeó, mba mba mba Rómeó?”. Az “Mba, mba mba mba?” pedig azt jelenti, hogy “Lenni, vagy nem lenni?”. Mindössze egy apró probléma van a mba nyelvvel. Marha sokat kell gesztikulálni hozzá, hogy a beszélgetőpartner rájöjjön, hogy mi a jó büdös francot is akarunk tulajdonképpen a tudomására hozni. Ez az oka annak, hogy a mbák erősek, egészségesek, mert a sok testmozgás még a civilizált városokban is jót tesz a szervezetnek, hát még a dzsungelben (mbául: mba).

A törzs megcsodálta az ifjú arát, amidőn Kis Mba Mba bevonszolta a főtérre. A nép örömeiben, hogy ím: lesz újabb Kis Mba Mba, mert az ifjú, és sose látott hajszínű királyné csípeje széles, sok fiúgyermeknek adhat életet, gyorsan kunyhót (mba) építet-

tek (mbáltak) a fiataloknak (mbák). Amikor a Kijev törzsből való Lüszi magához tért, rettentő dühbe gurult, és az Ivánt kereste, aki majd ellátja a sok hülye baját a jelmezbálban, ha nem engedik vissza az 1000-es útra, ahol a placca van. A büszke vőlegény kézen fogta, s be akarta vezetni a mbájukba (kunyhó), de Lüszi ennek határozottan mbált (ellenállt). Hogy a törzs előtt ne essen csorba Kis Mba Mba tekintélyén, megfegyelmezte a menyasszonyát, és az esküvőt elhalasztották, amíg fel nem gyógyul. Közben Kis Mba Mba mbát (varázsló, vajákos, füvekkel gyógyító személy) hívott, hogy vizsgálná meg az ő kis Lüszijét. A mba titokban megcsöcsörészte a Kijev törzsből való Lüszi, aki erre a kezére csapott, s attól kezdve mindenki vigyázott, hogy nehogy magához térjen az esküvő előtt.

A ceremónia pompás külsőségek között zajlott le.

A mba(falu) mbáját (főterét) díszes plakátokkal aggatták tele, melyet a királyi ara, a Kijev törzsből

való Lüszi retiküljében találtak. A Kis Mba Mba nem tudta, hogy a Kijev törzsből való Lüszi éppen a magyarországi választási kampánycsend durva megsértésére készült, amikor vasárnap délután a XXXIV. kerületi polgármesterjelölt képét osztogatta az alkalmi ügyfeleinek. A törzs minden mbája (tagja) csodálattal adózott, és termékenységi áldozatot mutatott be annak a szemüveges férfiúnak a képe előtt, akit a plakát (mba) ábrázolt. Elismeréssel hümmögtek, amikor olvasták, hogy Krapcsák Edgár minden házba vezetékes vizet ígért, mbázás (taps). És ráadásul a BKV járatait is sűríteni akarja, mbázás (lelkes taps). Attól pedig egyenesen tűzbe jöttek, hogy a Tűzoltólaktanya tatározását elengedhetetlennek tartja, mba mbázás (szünni nem akaró, lelkes taps). Ezért közfelkiáltással megválasztották Mba Mba Mbának azaz polgármesternek Krapcsák Edgárt, erre kitört a demokrácia (M.B.A.), s ennek leginkább a Kis Mba Mba örült, mert nyugodt szív-

vel gondolhatott az utódokra, mert a demokráciában nem kell attól tartania, hogy hatalmi harcok közepette egy mérgezett nyilat küld az útjába a majdan bekövetkező Kis Mba Mba, mert ugye ő mégiscsak egy mba, s mba mbára nem lő....

Ám amikor mba (XXXI.) Mba Mba, Kis Mba Mba apja keblére akarta ölelni a fiát, akkor Kis Mba Mba gyanakodva félrehúzódott, mert az volt az érzése, hogy a kedves papa csak azért mosolyog, hogy a háta mögött átmentse a hatalmát, s megszerezze az alpolgármesteri széket Mba Mba Mba, a nagy Krapcsák Edgár mellett, és ez azért túrhetetlen, mert a papa ugye semmit nem tett a demokrácia előmozdítása érdekében...

S mindezek tetejébe, a Kis Mba Mba még megmen-tette Magyarország becsületét is az Európai Közös-ség előtt, mert az ominózus plakátok nem kerültek placcra a kampánycsend idején, s a kiküldött megfi-gyelők nyugodt szívvel leírhatták: a választás tiszta

körülmények között zajlott le. Ezért a tiszta választás után minden párt győztesnek érezhette magát (leginkább Krapcsák Edgár), de erről egyedül csak Krapcsák Edgár és a Kis Mba Mba nem tudott, aki éppen boldognak éppen nem nevezhető mbájával (ifjú feleségével) a mbában (fűkunyhóban) mbadik (negyedik) alkalommal mbázott (khm... szóval mbázott).

Casablanca, 1998. november 6.

Alternatív állatkert

Zadányi Elemér elégedett volt. Jó üzletet kötött. Igaz, hogy még nem írták alá a szerződést, de a tárgyalásokon túl voltak, s a külföldi partnerekkel minden kérdésben egyezsége jutottak. Nem ment könnyen, de az erőfeszítések sikert hoztak. A holnapi nap már könnyű lesz. Ünnepeles külsőségek között kézjegyükkel látják el a beruházás megkötéséről szóló hivatalos okiratot.

Minden remekül ment, és a vállalkozó meghívta a külföldi üzletembereket egy kis városnézésre. Dél előtt a Várban voltak. Siklón mentek fel, és Zadányi örömmel látta, hogy partnerei milyen elragadtatva áradoztak a főváros szépségéről. Mr. Nakagura lelkesedve videózott, Körbejárták a Várat, a sétányokról megcsodálták a Tabánt, a Vizivárost. A

Halászbástyán fagylaltoztak, a Hiltonban ebédeltek. Utána elegáns limuzinba szálltak, és a Citadelláról tekintették meg a panorámát. Mr. Nakagura videóra vett itt is mindent, s végezetül azt kérte, hogy menjenek le a Városligetbe is.

Zadányi kerek előadást tartott történelmi nagyjainkról, és szerény meghajlással köszönte meg a tapsot, amivel az elragadtatott vendégek tetszésüknek adtak kifejezést. Ezután rövid sétát ajánlott a platánok alatt, de Mr. Nakagura kifejezte azon óhaját, hogy menjenek el az állatkertbe, mivel lelkes híve az állatoknak, és ki nem hagyná a világ egyetlen állatkertjének megtekintését se.

Zadányi állt sorba a jegyért, mert lévén vasárnap délután, igen sokan váraкоztak a pénztárnál. A vendégek meg is jegyezték, hogy milyen kellemes látvány, a sok ünneplőbe öltözött apróságot elnézni, amint boldogan várják, hogy hasznos ismeretekre tegyenek szert az állatvilág megismerése által.

Libasorban haladtak át a kapun, és érdeklődve álltak meg az eligazító tábla mellett.

Mr. Nakagura lelkesedve fedezte fel, hogy jobbra tőlük egy új részleg nyílt, az Alternatív Állatkert. Ez minden bizonnyal természetes körülmények között mutatja be földünk élővilágát, fejtette ki kollégáinak, tehát elsőként azt kívánta megtekinteni (és videóra venni).

Elindultak.

Kicsit furcsállották, hogy pár lépés megtétele után a fehér kavicsos beszórt utakon csak ők sétáltak. Ahogy nézelődtek, egy betonteknővel és húszcentis szögekkel őrzött, homokos kifutóban egy pörge kalapos férfit láttak, amint egy fél marhát aprított hatalmas bárdal. Zadányi közelebb lépett a vastag korláthoz, és illően köszöntötte az állatkerti dolgozót.

– Adjon Isten, bátyám! Mi jóval foglalkozik?

– Madáreledelt készítek, láthatják... – válaszolta a férfi, majd láncfűrész vett elő, és szabályos szeleteket vágott a marhacombból.

– Nagyon vicces... – heherésztek a vendégek.

A férfi furcsán nézett rájuk.

– Hát nem látnak a szemüktől? – kérdezte Zadányi Elemértől.

A vendégek meghökkenve pislogtak, és azt gondolták, talán megártott a melegen tűző nyári nap a dolgozónak.

– Mondja csak, itt minden állatot rács mögött őriznek? Szabadon egy se kószál?

– Csak a páva és a póniló... A többi szigorúan őrizzük, nehogy kárt tegyenek a látogatókban – mondta a férfi, s hátat fordított nekik.

Egy nagyobb szikla mögé kanyarodott az út. A sziklához egy vastag rácsú ketrec illeszkedett. Mr. Nakagura elővette kameráját, és félpercnyi felvételt készített a ketrec sarkában egykedvűen gubbasztó

mókusokról. Kardszárnyú delfin, olvasták a ketrec feliratát. Zadányi megcsóválta a fejét, nem értette a dolgot. Szerencsére vendégei nem tudták elolvasni, vagy ha igen, akkor úgyse értették, s így nem kellett magyarázkodnia. A következő látnivaló egy akvárium volt. Legalább tíz centis, golyóálló üveg mögött aranyhalak úszkáltak, és amint észrevették a halkan surrogó kamerát, dühösen vágódtak az üvegnek, jó hogy nem vicsorogtak. A felirat szerint bengáli tigrisek voltak. A kamera felvette a feliratot, és Mr. Nakagura még kacarászott is, hogy “Nahát, milyen jópofa állatkert, cápáknak való medencében tartani az aranyhalakat, ilyet még sehol se látott, pedig ő aztán már bejárta a világot!”.

Ezután a botanikus kertet vették sorra. Pálmafák, trópusi virágok között sétáltak, s kedélyesen elcsevegtek, hogy milyen érdekes ez az újfajta állattartás. Már éppen a kijáratot keresték, amikor egy bokorból dühödt morgást hallottak. A rekedt, különös és fé-

lelmetes torokhang hallatán mindannyian megmerevedtek. A bokor szétnyílt, és egy oroszlán dús sörényét pillantották meg. A királyi vad félig nyitott szájában félelmetes fogak villantak.

A vendégek rémülten felkiáltottak, és futásnak eredtek. Zadányi hallott valamit arról, hogy a ragadozókból a futás kiváltja a támadó ösztönt, de ezt most figyelmen kívül hagyta, és az élete mentésével törődött inkább. A nagymacska egy hatalmas ugrással a nyomukban termett, és mancsának egyetlen csapásával leterítette a vendégek pénzügyi szakértőjét. Lélekszakadva rohantak, nem tartotta vissza őket a kétségbeesett kiabálás se... Az oroszlán utánuk iramodott, és a következő áldozat a reklámmenedzser lett.

Zadányi kétségbeesetten ráncigálta Mr. Nakagura karját, aki előbb videóra vette, amint az oroszlán megeszti a reklámszakértőt, csak utána oldott kereket. Futás közben azon lelkendezett, hogy a családja

és a barátai mily nagyra értékelik majd a különleges felvételeket. Egy kis tó volt előttük, keskeny híd ívelt át rajta. Mint a nyúl futottak át, s csak akkor torpantak meg, amikor egy krokodil hatalmasra tátott szája vaskapocsként csattant a bankár titkárnőjének a bokáján. A nő éleset sikoltott, de Mr. Nakagura nem tudott segíteni, mert a videózással volt elfoglalva. Csak akkor húzott nyúlcipőt, amikor a fenevad utána vetette magát. Mr. Nakagura elesett, s őt is utolérte a végzet. Zadányi tépelődött egy pillanatig, hogy nem kellene-e legalább a kamerát megmenteni, de amikor látta, hogy a vállszíja lóg csak ki a krokodil szájából, úgy döntött, hogy inkább elszalad.

Szerencséje volt.

Lihegve érkezett a marhahúst szeletelő férfihoz. Rákiáltott.

– Ember, miért nem mondta, hogy a vérengző fenevadak szabadon kóricálnak a parkban?

– Nem-e? De hiszen mondtam én, hogy a pónit és a pávát szabadon tartjuk... – ezzel meglóbálta a kezében tartott marhahúst, és kihajította az útra. Az oroszlán rávetette magát, és mohón falni kezdte. – Egyél csak páva... – mondta férfi, és elgondolkozva nézett az ina szakadtából rohanó Zadányi után.

Bizerte (Tunézia), 1998. november 15.

Számítógépes népmese

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, ahol a kurta farkú malac túr, de még azon is túl, élt egyszer egy szegény ember. Ez a szegény ember nyugdíjas közalkalmazott volt, így nem is kell tovább ecsetelni, hogy milyen oltári nyomorban élt. Hónap közepén már a Mouse of the Church Central European Bank (Közép-Európai Templom Egere Bank) épülete előtt várakozott némi alamizsnáért. Ennek a szegény embernek volt három fia. Amikor megbetegedett, a legkisebbet elküldte szerencsét próbálni, hátha talál egy jólelkű patikust, aki megfizethető árú, magyar gyógyszert tud neki szerezni... A fiú el is indult, és addig ment, mendegélt, amíg egy rengeteg erdőbe nem ért. Ott találkozott egy vénséges vén banyával.

– Mi járatban vagy erre, ahol a madár se jár? – kérdezte az élemedett korú, banya kinézetű nő.

– Szerencsét próbálok, öreganyám, hogy szegény, beteg apámon segíthessek – mondta a fiú.

– Szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál – mondta az idős hölgy, aki civilben Vasorrú Bába-ként kereste kenyerét az Iron Nose Rt elnökeként. Meggyógyítom az apádat, ha hozol nekem lágy bélű, olcsó kenyeret a péktől – mondta.

Megvakarta a fejét a fiú, mert ilyen nehéz feltételre azért nem számított, de elment a pékhez.

– Pék, adjál nekem lágy bélű, olcsó kenyeret, a banya akkor meggyógyítja az apámat.

A pék, aki a Three Sixty BT ügyvezető igazgatója volt, megvakarta a fejét.

– Elmúltak a választások, melyik párt fizeti meg nekem a különbözetet, mi? De ha hozol az önkormányzattól egy bérleti szerződés meghosszabbítást, akkor megsütöm a kenyered.

A fiú elment az önkormányzathoz.

– Önkormányzat, hosszabbítsd meg a pék szerződését, a pék kenyeret süt a banyának, a banya meggyógyítja az apámat.

Az önkormányzat megvakarta a fejét, s azt mondta:

– Hozz nekem bankkölcsönt, hogy rendbe hozzassam a kerület csatornahálózatát.

A fiú elment a bankhoz.

– Ha adsz az önkormányzatnak kölcsönt, az meghosszabbítja a pék bérleti szerződését, a pék kenyeret süt a banyának, a banya meggyógyítja az apámat.

A bank megvakarta a fejét.

– Hozz nekem kormánygaranciát, hogy nem indul csődeljárás ellenünk.

A fiú elment a kormányhoz.

– Adj kormánygaranciát a banknak, mert akkor az ad az önkormányzatnak kölcsönt, ami

meghosszabbítja a pék bérleti szerződését, a pék kenyeret süt a banyának, a banya meggyógyítja az apámat.

Miután a kormány megvakarta az okos kis buksiját, azt mondta:

– Hozz egy nyilatkozatot a Hágai Nemzetközi Bíróságtól, hogy nem kell felépíteni a nagymarosi vízlépcsőt.

A fiú elment a Nemzetközi Bírósághoz.

– Adj egy nyilatkozatot a kormánynak, és akkor az garanciát ad a banknak, mire az önkormányzat is megkapja kölcsönt, az meghosszabbítja a pék bérleti szerződését, a pék kenyeret süt a banyának, a banya meggyógyítja az apámat.

A Nemzetközi Bíróság megvakarta a nemzetközi fejét.

– Hozz egy nyilatkozatot az ENSZ-től, hogy betartatja az ítéleteimet.

A fiú elment az ENSZ-hez.

– ENSZ, hajtsd végre a Hágai Bíróság ítéleteit, mert akkor az ad egy nyilatkozatot a kormánynak, a kormány garanciát ad a banknak, mire az önkormányzat is megkapja kölcsönt, az meghosszabbítja a pék bérleti szerződését, a pék kenyeret süt a banyának, a banya meggyógyítja az apámat.

Az ENSZ megvakarta a fejét.

– Ha az amerikai kormány befizeti a tartozásait, akkor segíték a Bíróságnak – ígérte könnyelműen, mert tudta, hogy úgyse tud segíteni, és az amerikaiak se fizetnek...

A fiú elment az amerikai kormányhoz.

– Fizesd meg a tartozásodat az ENSZ-nek, mert akkor az végrehajtja a Hágai Bíróság ítéleteit, ami ad egy nyilatkozatot a kormánynak, és erre a kormánygaranciát megkapja a bank, ezért aztán az önkormányzat is megkapja a kölcsönt, az meghosszabbítja a pék bérleti szerződését, a pék kenyeret süt a banyának, és a banya

meggyógyítja az apát.

Az amerikai kormány megvakarta a fejét.

– Hozz egy nyilatkozatot, hogy...

De itt a szépen felépített mese megszakadt, mert a számítógép csak kilenc egymásba ágyazott ciklust tudott kezelni.

Ha a komputer modernebb lett volna, az én mesém is tovább tartott volna...

Greath Yarmouth
(Anglia) 1998.
Augusztus 8.

FRICKSKA-FICTION

(Fri-fi)

A vizsga

Az óriási terem közepén egy fehér terítővel letakart asztal állt. Mindkét végén egy-egy hatalmas, tarka virágcsokor várta az elnökség tagjait. Öt üveg ásványvizet és kristálypoharat helyeztek el az asztalon egyenlő távolságra a szigorú vizsgáztatók számára. Az asztal mögött három, még homályos, képernyő volt. A képernyők a térhatású komputerhez voltak kapcsolva. Az iskola számítógépén már elindították a vizsgaprogramot. A vizsgázók előtt egy-egy terminál volt.

Három fiatal ücsörgött szorongva, ünneplő ruhában a kényelmesnek nem igazán mondható székeken. Az egyik lopva a könyvében lapozott. A középső a kézzel írott jegyzetében böngészett. A harmadik magabiztosan ült, lábát keresztbe vetette, és előzékenyen mosolygott az öt, egyforma egyenruhába öltözött vizsgáztatóra, akik éppen akkor léptek az emelvényhez. Úgy tűnt, hogy az öt férfiú a semmiből került elő. A kozmikus sötétből egyszer csak ott teremtek, libasorban felsétáltak ez emelvényre, s helyet foglaltak a hosszú asztal mögött.

Az egyik mellét kerek medál díszítette. Ő volt az iskola igazgatója. Elfoglalta a fő helyet az asztal közepénél, le se ült, hanem érces hangon megszólalt.

– Az előttünk megjelent ifjak intézetünk jeles tanulói, akik a mai napon a számítástechnikai ismeretek terén bizonyítják tudásukat. A tételeket már megkapták, és az írásbeli vizsgán átestek. Mindhárman elérték a megfelelő szintet, és most a gyakorlatban

mutatják be, hogy kiérdemlik-e, hogy felsőbb évfolyamba lépjenek. Az írásbeli vizsgán megkapott egyenletek alapján a megadott időn belül programot készítettek, melyet most a vizsgabizottságnak bemutatnak. Kérem a jelölteket, hogy kezdjék meg a programok futtatását. – A férfi leült, egy pohár vizet töltött, és a jobb oldalánál ülő vizsgabizottsági taghoz fordult. Suttogva kérdezte.

– Milyen eredményre számít, tanár úr?

A megszólított férfi önkéntelen mozdulattal megigazította dús sörényét, és köhintett egyet.

– A bal szélső fiatalember biztos befutó lesz, excellenciás uram. A jobb szélső is igen erős a számítástechnikában. A középsőre vagyok igazán kíváncsi. Nagy reményekre jogosító fiatalember, de még nem bizonyított. Megmondom őszintén, hogy bízom benne, de indulatos lévén, bármi megeshet...

A tanár felállt, és a vizsgázók mögé ment. Nézte a terminálok halványan világító képernyőjét. A tehet-

séges diákja egy több oldalas matematikai formulát vitt be a gépbe. A kinyomtatott listája igen hosszú volt, és buzgón verte a billentyűket. A tanár belepislantott a listába, és mintha véletlenül tenné, rábökött az egyik sorra. A fiatalember hálásan fordult hátra, és kijavított egy hibát az egyik hosszú, és bonyolult matematikai formulában.

A középső diák képernyőjén még alig volt valami.

– Igyekezzen, fiam... – mondta tanár, és megcsóválta a fejét.

A harmadik vizsgázó, hasonlóan az elsőhöz, jól haladt. A tanár futólag ránézett a képernyőre, és már továbblépett volna, amikor valamit észrevett. Közelebb hajolt, alaposan megfigyelte azt a sort, amin a diák éppen dolgozott. Összeráncolta a szemöldökét, és magában elismerően dűnnyögte:

– Frappáns, igazán, nagyon elmés megoldás...

A verejtékező diák nagyot sóhajtott, és megnyugodva gépelt tovább.

A vizsgáztató visszatért a középsőhöz. Az még csak a kezdeti lépésekkel bajmólódott.

– Nem készül el, ha így szöszmötöl! – figyelmeztette. A szőke fiatalember dűnnyögött valamit, aztán egy hirtelen mozdulattal kitörölte a képernyőt, és újra kezdte írni a programot. A tanár először meghökkent. Aztán elkezdett vörösödni a tarkója, zsebkendőt vett elő, és megtörölte a homlokát.

– Úgy gondolja a jelölt úr, hogy ez működik majd?

A vizsgázó hátrafordult, és durcás arccal válaszolt.

– Igen. Működik...

– Szeretném is látni... – mondta a tanár, és mérgesen mutatott a képernyőre. – Ez, fiam, egy nagy semmi...

A fiatalember megrázta a fejét. – Tanár úr kérem, ez majd kitágul!

– Na, ne szórakozzon velem! Nézze, itt ez a sor. Ez bizonyítja, hogy ebből nem lesz semmi!

A diák megrántotta vállát. A tanár visszament az asztalhoz. Mérges volt. Az igazgató felállt, és megadta a jelet a vizsgaprogramok indítására. Az emi-nens diák laza mozdulattal nyomta meg a billentyűt. A képernyője először sötét volt, majd halvány, opálos ragyogó köd töltötte be. A köd rózsaszínűvé vált, s méltóságteljes lassúsággal megmozdult. Forogni kezdett a saját tengelye körül. Impozáns látvány volt. Kis idő elteltével a köd szemcsékre bomlott, most ragyogó, apró pontok halmaza lett, amelyek fonatokba tömörültek, s a középpontot körberagyogták. Egy óriási kerék íves küllőire hasonlított. A diák a billentyűkön zongorázott, a kép hirtelen tágulni kezdett, a kerék középpontja szédítő sebességgel közeledett. Hirtelen megállapodott, és a képernyő közepét egy ellipszis formájú gázhalmaz töltötte ki. Ez is forgó mozgást végzett, s egyre kisebb lett. A vizsgabizottság elégedetten bólogatott. Az elnök már meg is adta gondolatban a jelest.

A másik szélén levő képernyő is kivilágosodott. Ezüstös anyag töltötte meg a teret, mozdulatlan volt, majd hirtelen darabokra bomlott, és mindegyik zsugorodni kezdett. Ellipszisek alakultak ki, amelyek rotációs mozgást végeztek, majd ezek is küllőkké szakadtak. A kép közelíteni kezdett a középponthoz, amelyik először csak fényes, vakító gömb volt, majd apró pontokra szakadt, s a képernyőt csillagok milliárdjai töltötték ki. A vizsgáztatók most is elismerően bólogattak.

A középső képernyőn semmi se történt.

– Na, mi lesz, jelölt úr, nem indította még el a programját?

A fiatalember morcosan nézett fel. – De, már régen működik... – mondta.

– Igen? – kérdezte az elnök. – Akkor lenne szíves megmagyarázni, hogy mit látunk?

– A semmit...

– Hát, ez is valami... – humorizált az egyik tanár.

Ebben a pillanatban a képernyő közepén megjelent egy apró pont. A vizsgáztatók érdeklődéssel várták, hogy mi történik. Óriási robbanás kíséretében a képernyő kifehéredett. A vizsgáztatók hátrahőköltek, mintha attól tartanának, hogy a robbanás iszonyatos ereje elsodorja őket. A kép elkezdett távolodni, s irtózatosságot szóródott a tér minden irányába. A vizsgabizottság tagjai hümmögtek, és kérdően néztek a diákra. Az megvonta a vállát.

– Látják, működik... – mondta.

– Azt látjuk, fiatalember, de mi sül ki ebből?

– Hát... – válaszolta vontatottan a diák – még nem tudom biztosan.

– Én pedig egészen biztosan tudom, hogy semmi jó!

– mondta a tanár, aki a feladok gépre vitelét ellenőrizte. – Megmondtam, hogy nem lesz jó! Nézze... – mutatott a jobb oldali képernyőre. – Ott már kifejlődött négy civilizáció, a másikon már egy bolygóközi birodalom alapjait vetik meg, magánál meg semmi.

– Majd csak lesz...

– De mikor, kérem? Mikor? Nem vagyunk időmilliomosok! A vizsgát egyszer le kell zárni! Már eltelt a vizsgára szánt idő fele, és magánál még mindig semmi!

A diák birizgált a billentyűkön, és a képen megjelent egy bolygó.

– Tanár úr kérem, ott már van élet...

– Na, szépen vagyunk, mondhatom! Nézze meg a szomszédját! Két galaktikus birodalom is felépült már, egymástól teljesen függetlenül! A másik képernyőn már egy intergalaktikus társadalom kezd kibontakozni. Magánál meg mi történik?

– Most éppen piramisokat építenek...

– Ez igen! Mindössze egyetlen bolygón! És mi célból, ha szabad kérdezni?

– Hogy a harcokban dicsőséget szerzett fáraónak síremléket állítsanak.

– Hát ez szép, mondhatom. Mondja, maga mit csinált? Nem arról volt szó a feladatban, hogy civilizációt kell létrehozni?

– De... – hajtotta le a fejét a diák.

– Nézze meg, azon az egy nyavalyás bolygón most is háborúznak! Ki az az örült, aki egy egész kontinenst akar meghódítani?

– Bonaparte a neve, ha jól látom...

– Sajnos jól látja. Ez magának civilizáció? Ahol egy Hitler az emberek millióit irthatja ki? Mert ha nem csalódom most is háború folyik...

– Ez már a második világháború... – mondta a diák, és érezte, hogy ez a vizsga nem az ő diadalmenete lesz...

– Mondja, tudja maga egyáltalán, hogy mi az a civilizáció? – kérdezte dühösen a vizsgabiztos. – Hogyan lehet egy tudatilag primitív társadalomban megengedni az atombomba létrehozását? Nézze, hogyan szennyezik a világukat. Már hidrogénbom-

bát is robbantanak... Mit akarnak ezek? Elpusztítani saját magukat? És mindenek tetejében számítógépet ad a barbárok kezébe, mi?

– Azt nem is én... – védekezett a diák. – Nem az én világomból valók... – a jobb oldali szomszédjára mutatott. – Az ő dimenziójából jött át az Einstein és a Naumann... Én igazán nem tehetek róla... – magyarázkodott zavartan, és úgy, hogy a tanár ne láthassa, megfenyegette az eminens diákot, aki vigyorogva nézte a kínlódását.

Ebben a pillanatban több vakító fény lobbant fel a bolygó felszínén. A diák felszisszent.

– A nemjóját, ez már atomháború... – gondolta szomorúan, s már indult is a székéhez.

– Na, majd én is mutatok magának valamit, amiről tehet. Kérem az indexét. Nézzük csak, hogy is hívják magát?

A diák halkán rebegte: – Tanár úr kérem, én készültem...

Ám a vizsgabiztost nem hatotta meg, körmöltni kezdett, és félhangosan mondta:

– Jehova... teremtésből elégtelen...

Saint Wandrille (Franciaország), 1998. 11.29.

A kapcsolatfelvétel

Mr. A.K. Fergusson elégedetten nézte az íróasztalon levő komputer képernyőjén megjelenő üzenetet. Most kivételesen megengedte magának – orvosai szigorú tilalma ellenére –, hogy rágyújtson egy kellemes havannára. Mindezek mellett még konyakot is töltött a szoba teljes szélességét betöltő üvegfal előtt álló italos asztalkáról. Elmerengve nézte a húsos ujjai között billegő vastag szivart. Belekortyolt a konyakba, Elégedetten hátradőlt kényelmes karosszékeben, megpördült, és kinézett az üvegfalon.

A város felett sötétedett. A csillagok egyre erőteljesebben áttörték az eddig kék égboltot. “Vajon melyik lehet...”, töprengett A.K. Fergusson. Persze jól tudta, hogy nem láthatja. A csillag is csak egy katalógusszámot viselt, a névtelenségbe burkolózott. Ak-

kor a bolygót hogyan láthatná? Pedig ott van valahol, a végtelen kozmosz feneketlen mélységében.

Eddig nem is tudtak róla, és most megtört a csend.

Erre várt az emberiség már évtizedek óta!

Az ufológusok persze most elégedetten dörzsölik a tenyerüket, és azt mondogatják úton-útfélen: lám, mi megmondtuk de ti nem hittetek nekünk! Most itt az ékes bizonyíték!

A ZK-23-IT56 katalógusszámot viselő csillag egyik bolygójáról, minden kétséget kizárva, értelmes lények üzenetét vették a rádiócsillagászok. Mekkora felbolydulás volt Államok-szerte, persze csak hivatalos körökben, mert az esetet titokban tartották. Ekkor A.K. Fergusson tekintete elhomályosult. Valaki ugyanis kiszivárogtatta az üzenetet. Ráadásul nemcsak magát a puszta tény, hanem a teljes számsort, aminek a megfejtésén most az ország legnagyobb teljesítményű komputerjei éjjel nappal dolgoznak. Nem szabad, hogy bárki is megelőzze őket. A babért

nekik kell learatni, elvégre ők vették, elvitathatatlan joguk, hogy megfejtsék, és ismertessék a világgal az idegen civilizáció bemutatkozó üzenetét.

Már nem kell sokáig várnia. A titkára közölte az imént, hogy hamarosan befejezik a sziszifuszi munkát, és ő lesz az első, aki megtudja, hogy mi a rádió-üzenet tartalma.

Képzeletben már látta magát, amint az elnök melegen rázza a kezét.

A Kongresszus előtt tart előadást.

Partikon vesz részt, ahol a világ leghíresebb előkelőségei keresik majd a kegyét...

Igaz, az oroszok már nem olyan gigászi ellenfelek, de azért jó lesz az orruk alá dörgölni aényt:

Mi vagyunk az elsők, akik felvettük a kapcsolatot egy idegen fajjal, vettük a kormányuk végtelenbe küldött, kozmikus testvéreket kereső szavát...

Vajon mit tartalmaz?

Bizonyára leírják, hol keressék őket, megtudják, hogy hogyan néznek ki, és talán a kultúrájukból is ízelítőt adnak. Milyen lehet a zenéjük? A.K. Fergusson imádta Mozartot, de azt kizártnak tartotta, hogy a kozmikus üzenet olyan gyönyörű muzsikát tartalmazzon, mint a kedvenc zeneszerzőjének örökbecsű művei.

Amikor a számítógépen megjelentek az első betűk, ideges lett.

Elérkezett a történelmi pillanat.

Izzadt a tenyere, vaskos ujjával türelmetlenül dobolt az asztalon.

Nem kellett sokáig várnia. Előtte állt a kozmosz üzenete:

“Frrukha, te bűdös kölyök! Hol kóricálsz ennyi ideig? Apád ki van akadva, hogy megint elvitted a családi úrhajót. Ha nem érkezel haza vacsorára, nem jöhetsz velünk a Phrrammra vsrri-kirándulásra! Mama.”

Budapest, 1981. február 3.

A tökéletes cáfolat

Az előadó magabiztos léptekkel haladt az emelvényhez. Hóna alatt vaskos dossziét szorongatott. Az összegyűlt közönség csak suttogni mert. A feszültség kézzel fogható volt a teremben. Egy hangos szó nem hallatszott, csak halk mormolás törte meg az ünnepélyes csendet. A mai napon dr. Silvio Sousa, a híres tudós egyszer s mindenkorra véget vet annak a sok áltudományos, szenzációhajász beszámolónak, amivel az UFO hívők árasztják el a világot.

Dr. Silvio Souza hivatásos UFO cáfoló volt. Töviről hegyire ismerte az UFO-kkal kapcsolatos irodalmat, minden cikket, beszámolót elolvasott, naprakész volt a témában, ami nem kis energiáját emésztette fel. De ennek köszönhetően minden légből kapott állítást

kapásból tudott cáfolni. Minden UFO észlelésnek azonnal megadta a tudományos magyarázatát. Nem volt olyan természeti jelenség a földön, amiről még nem bizonyította volna be, hogy azok tévesztik meg a sokszor valóban jóindulatú, de teljességgel elvetendő beszámolókat előterjesztő szemtanúkat.

A mai előadásra különös gonddal készült. Felhasználta az Internetet, a fizikai-kémiai tudományos lapok idevágó cikkeinek másolatát is elhozta, s még egy diavetítőt is magával cipelt, aminek segítségével képekkel is meggyőzheti a hallgatóságát. Nem tudta, mekkora erőfeszítésébe kerül, hogy ezeket meggyőzze, mert még nem ismerte az érvrendszerüket. Na, majd a vita során, ha kérdéseket tesznek fel, akkor lehengerel mindenkit!

A gondolatra, hogy most végső győzelmet arathat, a torka teljesen kiszáradt. Az emelvényen levő palackból töltött magának egy kis frissítőt. Az itálnak ibolya illata volt, az íze a poshadt füstölt lazacra

emlékeztette, s az utóíze, mint a fokhagymáé. Ettől bőfögnie kellett, és a hangot felerősítette az előtte álló hangszóró. A közönség tapsolni kezdett.

– Halljuk... Halljuk! – hangzott mindenfelől, és a professzor úgy érezte, hogy nem lesz nehéz dolga. A hallgatóság soraiból felhangzó tapsot az előadás tárgyával kapcsolatban érzett szimpátiának tulajdonította. Kissé megkönnyebbült, mert sokkal jobb ilyen hallgatóságnak bizonyítani az UFO-k nem létezését, mint azoknak, akik minden fenntartás nélkül bután hisznek benne.

Megnyugodva, érces hangon kezdett a mondókájába. Kifejtette, hogy miért nem lehet az, hogy idegen űrhajók látogassák a Földet. Rámutatott, hogy ha léteznének más civilizációk is, a közöttünk levő áthidalhatatlan távolság miatt soha nem kerülhetne sor a kapcsolat felvételére.

A hallgatóság lelkes tapssal köszönte a felvilágosítást. – Hogy mi erre soha nem is gondoltunk... –

hallotta az első sorból, és mosolyogva meghajolt lelkes hallgatója előtt.

Ezután a lehetséges civilizációk és a Földi közötti élettani, evolúciós fejlődés miatti ellentétekre világított rá, és meggyőzött minden kételkedőt, hogy egy adott bolygón kifejlődő élőlény számára minden valószínűség szerint az életfeltételek egy másik bolygón kedvezőtlenek, sőt teljességgel alkalmatlannak lennének az életben maradáshoz.

Boldogan vette tudomásul, hogy az az okos tekintetű újságíró a harmadik sorban izgatottan felugrott, és kérte, hogy erről bővebben beszéljen, mert a későbbiekben mindenképpen előadást akar tartani ebben a speciális témakörben. Dr. Silvio Souza ekkor belelapozott a feljegyzéseibe, és részletesen kitért a bizonyítékokra, különös tekintettel a DNS és a fehérjék különbözőségére, melyek tökéletesen alátámasztották elméletét.

A sajtótudósító mély meghajlással köszönte meg az információt, de amint visszaült a helyére tovább folytatta a jegyzetelést, amiből a professzor láthatta, hogy milyen meggyőző is volt az érvelése.

Ezután bebizonyította, hogy a különböző központi égitestek – ami a Föld esetében ugyebár a Nap – sugárzása mindenképpen másfajta életet eredményez, s ami az egyik bolygón az élet kialakulását segíti, az a másikon halálos veszélyt rejthet az űrutazóra. Hát hogyan képzelheti épeszű ember, hogy az egyik bolygó lakója a másikon megfelelő életfeltételeket találja?

– Úgy van! Igaza van... – hallatszott a sorok közül, és dr. Silvio Souza elégedetten nyugtázta, hogy hallgatósága veszi a lapot, tudatában van mondanivalójának meggyőző voltáról.

Végül felsorakoztatta érveit a különböző gravitációs körülmények között fejlődő élőlények testi adottságainak a különbségére, és kifejtette, hogy már emiatt

se lehetséges, hogy egy ufonauta csak úgy, közöttünk sétálik...

– Valóban képtelenség... – mondta az első sor közepén ülő, bőszen jegyzetelő hallgatója.

Dr. Silvio Souza befejezte az előadást. A hallgatóság lelkesen megtapsolta.

Megköszönték a híres tudósnek, hogy elfáradt hozzájuk, s búcsúzóul egy csokor virágot is kapott. A professzor megszagolta a pepita mintás szirmokat, és ijedten elkapta az orrát, amikor egy tejfölös-töltöttkáposzta illatú virág belekapott kissé húsos orrába. Zavart mosollyal engedte le a csokrot, de arra vigyázott, hogy a mérges virág nem tudjon a lábába harapni. Összeszedte az asztalon szétterített iratait, a dossziét a hóna alá csapta, és a lelkes hallgatóság az ajtóig kísérte.

A professzor lement a lépcsőn, megállt a mező közepén, és megvárta, amíg a rámpát felhúzzák.

Aztán az UFO villámgyorsan a levegőbe emelkedett és eltűnt a csillagos égbolton, valahol az Orion csillagképben a tudományos érvekkel meggyőzött légénységével együtt...

Földközi tenger, 1998. november 23.

Nyolcadik típusú találkozás

Az egész világot megrázta a tudományos szenzáció: egy űrhajó közeleg a Földhöz. Nem egy holmi apró űrszonda, amely egyszerű üzenetet hordoz, hanem idegen lények által vezetett jármű, melynek alkotói hamarosan felveszik a kapcsolatot kozmikus testvéreikkel, a földlakókkal.

A kapcsolat felvétele nem volt egyszerű. Mára azonban minden technikai nehézséget megszüntettek, és élő rádió- és televíziós kapcsolat állt fent az űrhajó legénysége, és a földi irányítás között. Az idegenek heteken keresztül sugározták adásukat az űrhajó fedélzetéről, így mire földközelségbe értek már sok mindent tudott róluk a fogadóbizottság.

A Houstoni Űrközpont mindenképpen azt akarta, hogy a jövevények valahol Amerikában landoljanak,

de a kozmoszból érkezettek úgy döntöttek, hogy az általuk megadott koordinátákon várják őket. Így aztán a világ a világ ma Magyarországra figyel, mert valahol az alföld térségében kerül sor az űrhajó landolására.

A rádiókapcsolat hamarosan megszűnik, amint az űrhajó belép a Föld légkörébe.

Az irányító központban mindenki a nagy eseményről beszélt.

A sajtó világgá kürtölte az eseményt. A lapokat, és a tévétársaságokat az foglalkoztatta leginkább, hogy a most érkező űrhajó mentőexpedíció, mert már több űrjárművet ért szerencsétlenség a térségben. Szám szerint ez volt a nyolcadik, amelyik idemerészkedett, hogy szembenézzen az iszonyatos veszéllyel, ami már hét űrhajó legénységének a pusztulását okozta. Most azonban a jövevények bizakodóak voltak, mert megtalálták a földieket, kapcsolatba

léptek velük, és így segítségükkel bizonyára megtalálhatják szerencsétlenül járt társaikat.

A földi központban recsegés hallatszott a készülékekből, majd megszűnt a rádiókapcsolat a jövevényekkel. Izgalmas várakozás következett. Mindenki számolta a másodperceket, hogy vajon az űrhajó szerencsésen szeli-e át a Föld légkörét.

Hatalmas ováció fogadta, amikor a hangszóró újból megszólalt. A hallgatóság tapsolt, az emberek egymás nyakába borultak. A hatalmas képernyőn megjelent az űrhajó parancsnoka, s bejelentette, hogy minden a legjobban halad, nem egészen tizenöt perc múlva landolnak a kijelölt térségben. A történelmi találkozóra már nem kell sokáig várni... a fiatalos külsejű férfi személyesen közvetítette a látottakat.

Eleinte minden simán ment. A parancsnok felismerte a Kárpát-medencét, azonosítani tudta a Dunát és a Tiszát is, tehát ott érnek földet, ahol előre megadták. A baj csak ott kezdődött, amikor megadta,

hogy a földi irányítás radarja sehogyan se tudta az űrhajót felfedezni. A következő gond a leszállás után adódott. Az idegenek leírták a környezetet, ahol landoltak.

– Hatalmas dzsungel közepén értünk földet. Körülöttünk több emelet magas növényzet van, civilizációnak nyomát se látjuk... Olyan óriási növények vannak a közelünkben, hogy a tetejüket szabad szemmel kivenni lehetetlenség...

Az irányító központban értetlenkedve fogadták a beszámolót.

Az űrhajó parancsnoka közölte, hogy háromtagú expedíciót indít a környékre, és kéri a földieket, hogy mindent tegyenek meg a személyes kapcsolat mielőbbi felvétele érdekében. Az űrhajó pontos koordinátáit is megadta.

A földi központban várakozó újságírók és tévéreporterek kocsiba vágták magukat, és a megadott helyszínre rohantak. Közben a földi irányítók ag-

gódva hallgatták az űrhajó parancsnokának hangját. Elvesztették a kapcsolatot az expedíció tagjaival...

Juliska néni nem hallgatott rádiót, a kereskedelmi tévék híradóit se nézte, legfeljebb egy film előtt aludt el, hogy aztán reggel kikapcsolja a tévét, így aztán nem tudott semmit a világrengető eseményről. Tette a dolgát a tanyán, sok munkája volt, nem ért rá a világ huncutságaival foglalkozni. Ott voltak a disznai, a tyúkok, libák, kacsák, mindet el kellett látnia. Megművelni a veteményeskertet, megkapálni a kukoricát, rendben tartani a házat, elegendő munkát adott reggeltől estig. Most is kukoricát morzsolt a fészerben. Elégedetten hallotta a malacok sivalkodását, miközben az ócska morzsoló kerekét forgatta. A tanyához vezető útról motorberregést hallott. Felállt, kinyújtóztatta elgémberedett derekát, leporolta poros szoknyáját, és kiballagott a kertkapuhoz. Az úton autók közeledtek.

– Nocsak... – húzta fel szemöldökét. – Vajon mi történhetett, hogy ennyi városi ember vetődött erre? – kérdezte magától, és arra gondolt, hogy már megint a szomszéd tanyán leplezhettek le borhamisítókat, azért e nagy nyüzsgés.

Csodálkozott ám, amikor a tanyájuk előtt megállt az összes gépkocsi és riporterek hada sietett a kapuhoz. A tévések illendően köszöntötték, és megkérdezték tőle, hogy nem látott-e errefelé egy űrhajót.

– Hogy mit, kedveskéim? – kérdezte Juliska néni, mert nem akart hinni a fülének.

Akkor a tévések elmagyarázták, hogy milyen világtörténelmi esemény áll a küszöbön, és az idegenek űrhajója a közelben szállt le. Azért jöttek, hogy felvételeket készítsenek róluk.

– Jaj, maguk a tévétől vannak? Nem ismerik véletlenül a Jóskát? Az is ott dolgozik maguknál. Kazánfűtő, tudják... – kérdezte, és megörült, hogy hírt hallhat az unokájáról. De sajnos senki nem ismerte a

Jóskát, így aztán Juliska néni egy kicsit elszontyolodott. Amikor megtudta, hogy amerikai tévések is vannak a látogatók között, akkor felderült az arca.

– Mondják meg annak a Dzsokinak, hogy ne legyen már olyan gonosz, mert velem gyűlik meg a baja!

A riporterek mosolyogtak, és újra az idegenek felől érdeklődtek.

– Legyenek megnyugodva, kedveskéim. Nincsen itt egy árva úrhajó se, nemhogy úrhajósok... – magyarázta a parasztasszony. – Nem vetődik erre senki, hogy ránk nyissa az ajtót. Csak ezek a bűdösek, ni, ezek nem hagynak nyugtot nekünk... – mutatott az egyik bokorra. – Nincs valami jó rovarirtójuk? – kérdezte, és eltaposott három különös formájú valamit, ami óvatosan bújt elő a bokor melletti fűcsomóból.

A riporterek kedvetlenül rázták meg a fejüket, és elmentek.

Nem vették észre, hogy a bokor mellől szúnyogzümögéshez hasonló hang kíséretében egy apró gömb emelkedett fel, és eltűnt a felhők között.

Az irányító központban érthetetlenül álltak az események előtt.

A parancsnok kétségbeesetten közölte, hogy a mentőexpedíció három tagja elpusztult, és soha többé nem térnek vissza erre a borzalmas és veszélyes bolygóra.

Atlanti-óceán, 1998, november 24.

Eltérítés

(Eltérítésnek azt nevezik az ufológusok, amikor a szemtanú, bizonyos meghatározott körülmények között – rendszerint késő éjszaka, lakott területen kívül, sok esetben a gépkocsi váratlanul leáll, az eltérített lebeg – egy UFO fedélzetére kerül, ahol kísérletet végeznek vele, s amikor magához tér, emlékezetki-esése van, bizonyos idő kiesik az életéből, és rendszerint az is előfordul, hogy több kilométerre tér magához az eltérítés helyszínétől. Az eltérítetteket regressziós hipnózisnak is alávetik, hogy felszínre hozzák az UFO belsejében lezajló eseményeket.)

Jegyzőkönyv az ...-i 1998....-án történt eltérítésről.

Tóth K. Jenő, az eltérített.

– Hát kérem! Én aztat igazán el tudom mondani, hogy egy egyszerű ember vagyok. Most megmondom maguknak az őszintét, hogy én eddig nem hittem az UFO-kban. De azt is meg tudom mondani, hogy ezentúl aztán igen! Mert kérem, ami velem történt, az tisztára ufó volt. Ahogyan elmondtam a tisztelt úrnak, csak azt tudom ismételni. Nem hazudok én, kérem, mert minek tenném? Olyan UFO volt, mint a pinty! Mondtam is az asszonynak, hogy: – Idefigyelj, Böske! Ezek olyan UFO-k voltak, ahogyan az le van írva a nagykönyvben... Hogyan tesszik kérdezni? Nem, kérem. Én eddig sosem olvastam az UFO-król, eztet el lehet hinni nekem, kérem, mert mást se, akkor azt meg minek, nem igaz? Mondtam is az asszonynak, hogy van nekem fantáziám elég, akkor meg minek olvassam mások hülyeségeit, hát nincs igazam? Akkor most megmondom

maguknak az igazat, hogy hogyan is volt ez az eset énvelem:

– Megyek éppen hazafelé a kocsival, már majdnem láttam a falu szélső házait, amikor az autó egyszer csak teljesen váratlanul megállt. Nem értettem a dolgot kérem, hiába forgattam a slusszkulcsot, nem akart beindulni a kocsim, az Istennek se! Megmondom maguknak az őszintét, hogy ezt nagyon titokzatosnak, sőt, azt is lehet mondani, hogy hátborzongatónak találtam. Nem lehetett több mint éjjel egy óra, tizenhárom perc, harmincegy másodperc, tudom, kérem, mert megnéztem az órát, mondok is magamnak, hogy nézd már, Jenő! Hát nem egy óra, tizenhárom perc, harmincegy másodperc a pontos idő! Ez így volt kérem, akár hiszik, akár nem! Akkor jött az a furcsa érzés, kérem szépen. Irtóra kellemtelen volt, mert a kezemet se tudtam mozdítani, ráadásul mozdulni se bírtam kérem. Hogy szakszerűen fejezzem ki magamat, testileg nem bírtam

mozdulni... Úgy ám, ne is tessék ilyen hitetlenkedve nézni, mert így igaz, mert megmondom én maguknak az őszintét!

Szóval, amint mozdulni se bírtam, hát megláttam az UFO-t. Nyolc kerek, marhára világító ablaka volt, és ott állt, és alatta semmi se volt, azaz csak a sötétség, szóval aztat azért tisztán láttam, hogy nem látok semmit! Alatta, ugyebár... Hátborzongató látvány volt, mit ne mondjak, kérem szépen! Lehetett, vagy tíz méterre tőlem. Aztán ha hiszik, ha nem, csuda nagy fényesség közepén találtam magam, ami pedig éjjel egy óra, tizenhárom perc, harmincegy másodperckor a mi környékünkön, kérem, több mint szokatlan! És akkor abszolúte váratlanul elkezdtem lebegni, és az volt a furcsa, hogy se a lábam, se a fejem nem érte a földet. Mondok is magamban, nézd már Jenő! Lebegek! De még ebben az állapotomban is tisztára emlékszem arra, hogy valami különleges, telepatikus sugárzással elterelték a figyelmemet ar-

ról a tényről, hogy én mostan el vagyok térítve. És ahogy ottan lebegtem, akkor történt meg az is, hogy később nem emlékeztem semmire. Ez így volt kérem, nyüvedjek meg, ha nem igaz!

És amikor magamhoz tértem, egy tisztára tisztasobában voltam, és egy apró emberke bámult, de nagyon. Olyan nagy szeme volt nekije... És a feje kérem, az hátborzongató volt. Hajat nem viselt magán, és abszolúte sima, fényes zöld feje volt nekije. És megmondom maguknak az igazat, nem láttam azt se, hogy lett volna füle! Nekije... Mondok is magamnak, nézd már Jenő, ez csakis egy ufó lehet! No, meg mindenféle orvosi műszerek voltak ottan, abban a tiszta fehér teremben. Nem tagadom, kérem, nagyon de nagyon megijedtem tőle, hogy mit akar tőlem mostan, ez a mélyen tisztelt ufó úr, és visítottam félelmemben. Persze aztat nem tudtam tudományosan megállapítani, hogy női ufó vagy hím volt-e, mert ugye az asztal alá nem láthattam, kérem. Azu-

tán megint nem emlékeztem semmire! És ez még semmi! Én kérem, megmondom maguknak az igazat, hogy nem tudok elszámolni két teljes nappal az életemből, mert ennyi telt el addig, amíg itten valahol magamhoz nem térültem! Ráadásul pontosan harmincegy kilométerre ébredtem fel az eltérítés színhelyétől. Ezt az asszony is megmondhatja, mert pont ennyit kellett buszoznia, hogy megtaláljon, és azonosítson! Ez kérem így volt, ne legyen Tóth K. Jenő a nevem, ha nem mondok igazat!

Az esetnek több független szemtanúja is volt, akik mindenben megerősítették Tóth K. Jenő elmondását az UFO-s eltérítésről. Most ezekből idézünk:

Dr. Belézneky Artúr, orvos (független szemtanú):

– Elöljáróban annyit szeretnék megjegyezni, hogy nem ismerem az UFO-kra vonatkozó szakirodalmat,

jómagam eddig nem láttam, és nem is találkoztam eggyel sem. Bátran kijelenthetem, hogy eddig nem hittem az UFO-kban.

– Mindenben megerősíthetem Tóth K. Jenő elmondását. Kissé más szemszögből figyelve az eseményeket, az úgy volt, hogy a mentővel éjjel negyedkettőkor a faluba igyekeztünk egy vajúdo asszonyhoz, amikor egy földön fekvő alakra lettünk figyelmesek. Megálltunk a kocsival, ott találtuk Tóth K. Jenőt, eszméletlenségig berúgva. Hanyatt feküdt, két karja maga alatt volt, ezért mozdulni se tudott. Nem messze tőle egy Wartburg típusú személygépkocsi volt. A mentő sofőrje megállapította, hogy elfogyott az üzemanyag a nevezett gépjármű tankjából, ezért szakszerű kifejezéssel élve mozgásképtelennek nyilvánította. Megvizsgáltam a földön fekvő egyént, hordágyra tettük, akkor felemelte a fejét, s azt kérdezte, hogy mi az a nyolc kerek, világító izé. Megállapítottam, hogy kettős látása van. Mivel erősen

bandzsított, a két szemet egymástól független érzékszervnek kellett tekintenem, tehát két szemem ugyebár már négyeslátás alakult ki, a mentőnek két reflektora van, amit ugye nyolcnak láthatott ezáltal az eltérített személy. Valamit motyogott még, s miközben a mentőbe helyeztük, elájult. Legközelebb a detoxikáló kezelőjében tért magához, és visítózni kezdett, mert egy motoros szemüveges egyén, aki szintén kezelés alatt állt, beszökött hozzá metálzöld bukósisakkal a fején, és megijesztette. Utána Tóth K. Jenő két teljes napot átaludt.

Az való igaz, hogy a helyszíntől most harmincegy kilométerre vagyunk, ebben tökéletesen egyetérték az eltérítettrel, amit a menetlevelünkkel, mint hivatalos, pecsétetes okirattal tudok bizonyítani.

Egy másik szemtanú:

Pátyi Vazul, mentős gépkocsivezető (szintén független):

– Kérem, én csak a mentőt vezettem. Amit a doktor úr mondott a Wartburgról, az úgy van, kérem. A hordágyat, pedig muszáj volt vinni, egyébként Tóth K. Jenő eltérített lecsúszott volna róla. A többiről én nem tehetek, kérem. A menetlevelet, hivatalos kérsre bármikor bemutatathatom, kérem. Kérem...

Jegyzőkönyv a regressziós hipnózisról:

Dr. Weinberger Sámuel, pszichológus.

– Sajnos, az általam alkalmazott regressziós hipnózis nem járt meggyőző eredménnyel, annak ellenére, hogy már igen sok sikert könyvelhetünk el e téren. Mondhatnám, hogy rutineljárásról van szó. Az eltérített emlékezetéből csak annyit sikerült felszínre

hoznunk, hogy az UFO belsejében – ami kísértetiesen hasonlított Tóth K. Jenő, ...-i lakos borospincéjéhez, amit az eltérített később szóban meg is erősített –, négy, piros csizmás, sárga-fekete kockás sálát viselő fehér egérrel futott versenyt, és a száz méteres síkfutásban ő nyerte el az első helyezettnek járó öt liter fehérbort, és azóta is rajtam keresi a nyeregyét.

Atlanti-óceán, 1998. december 12.

KISFRICSKÁK...

Együnk csokoládét

A fiatalember fáradt volt. Kimerülten rogyott le a heverőre. Kimerítette az edzés. Naponta járt a közeli konditerembe. Büszke volt jó alakjára, kidolgozott izmaira, Az edzés végeztével mindig megnézte magát a földig érő tükörben. Elégedetten szemlélte testét. Karján dagadtak az izmok, csípőjén egy deka felesleg nem volt. Combját két kézzel se tudta átérni.

Nem csoda, ha nagy sikere volt a nők körében. Mindig adott magára, igyekezett elegánsan öltözködni, olyan ruhákat hordott, amelyek előnyösen emelték ki alakját. Fodrászhoz is kéthetente járt.

Minden fellelhető szakkönyvet elolvasott a testépítésről. Étrendjét tudományos gondossággal állította össze. Kiszámolta a kalóriákat, soha nem vett magához többet a szükségesnél. Nem dohányzott, soha nem is próbálta, alkoholt pedig módjával fogyasztott, csak társaság kedvéért koccintott néha. Az egészséges életmód elkötelezett híve volt.

Tudta, hogy ha minden előírást betart, sokáig fiatalos marad a külseje, és ez mindennél fontosabb volt számára.

A tévében megnézett minden olyan műsort, ami a testkultúrát népszerűsítette. Feleslegesen sose kapcsolta be a készüléket, a káros sugárzása ugyanis nem tesz jót a bőrnek.

Most azonban fáradt volt, a távirányítóért nyúlt, és lehunytt szemmel hallgatta, nem is nagyon figyelt a műsorra. Ám egy reklám felkeltette a figyelmét.

Egy öreg indián volt a képernyőn, aki a végét járta. Felvitték egy hegytetőre, hogy ott vegyen búcsút az

élettől. A reklámmal csokoládét hirdettek, és a csat-
tanója az volt, hogy az indián erőre kap tőle, és
nemhogy kilehelné a lelkét, hanem annyira megerő-
södik, hogy egy fiatal lányt kíván magának egy kis
szeretkezésre.

A fiatalember a reklám hatására ellenállhatatlan
kényszert érzett, hogy megegyen egy szeletet a cso-
dálatos hatású csokoládéból. Azonmód felugrott, és
leszaladt a sarki boltba. Megvette a csokoládét, és
már az utcán megette. A csokoládé finom volt. Az
előszobai tükörben futtában megnézte magát. Meg-
döbbenve állt meg, és nem hitt a szemének.

Egy száz éves, ősz hajú, ráncos arcú, de amúgy jó
erőben lévő indián nézett vele farkasszemet...

Földközi-tenger, 1998. november 23.

Az irodalom fontos!

- Uram, szereti ön az irodalmat?
- Ez magától értetődik.
- Örömmel hallom. A könyvek fontos szerepet ját-
szanak az életünkben, nemdebar?
- Pontosan.
- Az olvasás nem pótolható semmivel...
- De nem ám!
- Fontosnak tartom, hogy mindenkinek legyen saját,
jól összeválogatott könyvtára.
- Egyetérték.
- Ugyebár, feltételezhetem, hogy önnek is van?
- Könyvtárra gondol?
- Mi másra?
- Természetesen van.
- Uram, az irodalmi érdeklődése igazán példás.
- Köszönöm.

- Megkérdezhetem, hogy milyen könyvtára van?
- Hogyne! DOS, Windows, Games...

Földközi tenger, 1998. november 23.

Rohanó világban élünk

- Azt hiszem, manapság felfokozott ritmusban élünk.
- Úgy van, ahogy mondja.
- Az élet elengedhetetlen eszköze a telefon.
- Meghalnánk nélküle.
- Aki nem rendelkezik a megfelelő típussal, az nem érvényesülhet az üzleti életben.
- Nélkülözhetetlen.
- Mobil, hagyományos, rádiótelefon...
- Kinek mire van szüksége!

- Hogy felhívhassa a családját...
- Az anyósát...
- Az orvosát...
- A képviselőjét...
- Kit hívott fel utoljára?
- A főnökömet.
- És meg is lett az eredménye, ugye?
- Igen. Kirúgott.
- De miért?
- Azt mondta, hogy egy perverz buzeráns vagyok, és nem jött föl...

Földközi-tenger, 1998. november 23.

Show-biznisz

- Asszonyom, közvélemény-kutatást végzek a show-bizniszről alkotott véleményekről.
- Igen nagyra értékelem a résztvevők szakmai hozzáértését!
- Ugyebár a nagyszerű csapatmunkára gondol?
- A kiváló operatőrökre...
- És a látványtervezők?
- A szakma kiváló mesterei!
- A műsorvezetők?
- Szuper! És a riporterek, egyenesen fantasztikusak...
- A sok-sok, érdekesnél érdekesebb, látványos tévés játék...
- És azok a szellemes talk show-k!
- A gyönyörű lányok a tánckarból...
- És Promancsik Otília...
- Ne haragudjon, még nem hallottam a nevét a show-biznisz kapcsán... Talán egy új műsorvezető? Netán egy karcsú, hosszúlábú táncosnő?
- Nem! Dagadt, ikszlábú, randa, és az anyósom... De benne van a show-bizniszben... Lengyel fürdő-sót árul az MDF piacon!

Mire megvénültünk...

(Falusi életkép)

- Te gyerek! Hova tetted a vasvellt? Nem megmondtam, hogy ne játssz vele, mert mindig elhagyod?
- Ne rajtam keresse, édesapám! Yvonne néném ganyézza vele a disznókat.
- Akkor szaladj át a Henrietta ágyodhoz, és kérdd kölcsön tőlük!
- Nem lehet, mert Nikoletta körösztyám elvitte az övécét, szénát gyűjteni...
- Nosza, ugorj hát át a Roland szomszédhoz, és kérdd el szépen holnapig.
- Nincs itthon a Roli bá. Brigitta nénikémhez ment a feleségével, a Lucia mamával, mert megszületett

Jennifer, az unokája. De Georgina, a bótos mondta, hogy most lehet kapni...

– Nem veszünk újat, nem herdáljuk a pénzt! Kerítsd elő Norbert ecsémet, hátha ki tud segíteni.

– Nem hiszem, hogy ráérne. Külföldi vendégeik vannak. Tudja, édesapám, a János bácsi és a Julis néni, ha jól tudom azt a fene cifra nevüket...

Atlanti-óceán, 1998. december 12.

X - akták

Sötét éjszaka volt. A holdat baljóslatú fellegek takarták. A közeli erdőtől hátborzongató üvöltés hallatszott.

A házban megreccsent a padló, és egy áttetsző árny suhant el az ablak előtt.

Az asztalon álló lámpa fénye vibrálni kezdett.

A számítógép képernyője elsötétült.

A szomszéd szobából éles fény világított át az ajtó alatt. Ebben a pillanatban Moulder velőt rázó sikoltást hallott. “Úristen, a társa...”, villant át az agyán.

Az FBI ügynök felugrott, és berontott a szomszédos, rosszul megvilágított kis helyiségbe. Egy furcsa pózba merevedett, ismeretlen férfi állt előtte, háttal

az ajtónak. Odarohant, megrázta az ismeretlen vállát.

– Mondja, nem látta Scully ügynököt? – kérdezte hadarva, és fülelni kezdett. A fal közelében gyanús csobogást hallott, mintha... A csobogást hosszas, recsegő, ropogó hang kísérte. Gyanús volt... Nagyon gyanús!

Az ismeretlen nem fordult meg, úgy válaszolt.

– De igen. Láttam. Tudja... – mondta, és baljós szünetet tartott. Lassan hátra nézett, és egészen közel hajolva Moulder arcához, tagolva folytatta: –... az az igazság, odaát van! – válaszolta, és a női vécére mutatott.

Livorno, 1998. december 16.